

Sygn. akt IV Cz 217/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu IV Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Wójtowicz /spr./

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku w Radomiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko G. G.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Grójcu

z dnia 7 marca 2014 roku, sygn. akt I C 1237/13 (upr)

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 7 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Grójcu umorzył postępowanie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko G. G..

Podstawą do wydania postanowienia były następujące ustalenia Sądu w Rejonowego.

Do Sądu wpłynęły drogą elektroniczną akta sprawy przekazanej przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wniesionej do tegoż Sądu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 25 kwietnia 2013 r., z powództwa (...) S.A. w W. przeciwko G. G. o zapłatę.

Powód zarządzeniem z 24 września 2013 r. został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Zobowiązanie to zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 7 października 2013 r. W zakreślonym terminie do Sądu wpłynął złożony na urzędowym formularzu pozew wraz z załącznikami i odpisami, jednakże do pozwu nie został dołączony jeden z dokumentów wymienionych, jako załącznik do pozwu, a mianowicie umowa (...) z dnia 24 kwietnia 2012 r.

Sąd powołał art. 505³⁷ § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, które to przepisy mają zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. przed dniem 7 lipca 2013 r. Zgodnie z art. 128 § 1 k.p.c., do pisma procesowego należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników, a ponadto - jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych.

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa nie uzupełniła w ustawowym terminie wszystkich braków formalnych pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. nie dołączyła jednego z dokumentów

wymienionych w pozwie, jako załącznik i jego odpisu. Dlatego postępowanie należało umorzyć. Wskazał Sąd Rejonowy, że postępowanie toczące się po przekazaniu sprawy do sądu właściwego m.in. na skutek wniesienia sprzeciwu przez stronę pozwaną od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest kontynuacją poprzedniego postępowania. Strona powodowa na wezwanie sądu właściwego powinna uzupełnić braki formalne pozwu wniesionego w w/w postępowaniu w ustawowym terminie. Konsekwencją zaś uchybienia temu obowiązкови jest umorzenie postępowania (a nie zwrot pozwu, tak, jak to miałyby miejsce w przypadku wniesienia pozwu w postępowaniu „zwykłym” na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

Powód w zażaleniu zarzucił wydanemu postanowieniu:

Powód zarzucił Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych i wnosił o uchylenie w całości postanowienia z dnia 7 marca 2014 r. na zasadzie art. 386 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Wnosił o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia w oparciu o art. 395 § k.p.c., a przypadku nie stwierdzenia podstaw,
2. przekazanie akt Sądowi Okręgowemu w Radomiu celem rozpoznania zażalenia,
3. zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia przyznał, że istotnie, jak wskazał sąd, do formularza pozwu nie załączono umowy o numerze (...) (...), wskazanym w rubryce 10.1.1. Jednakowoż złożono w poczet materiału dowodowego właściwą umowę zawartą pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Powód podniósł, że zarówno w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, z którego niniejsza sprawa została przekazana do sądu właściwości ogólnej - tak w uzasadnieniu tego pozwu, jaki i w liście powołanych dowodów, jak również w treści uzasadnienia pozwu skierowanego do akt sprawy do Sądu Rejonowego w Grójcu stosunek prawny oznaczono wskazaniem prawidłowego numeru umowy zawartej pomiędzy Powodem a Pozwaną umowy oznaczonej numerem (...) - stanowiła ona również jeden z załączonych dokumentów. Twierdził, że zaszła oczywista omyłka pisarska polegająca na nieprawidłowym oznaczeniu numeru umowy, jako (...), w rubryce 10.1.1. złożonego pozwu. Nie powinna ona według skarżącej stanowić podstawy do umorzenia przedmiotowego postępowania, tym bardziej, że Powód załączył treść prawidłowej Umowy, na podstawie, której dochodzi swojej wierzytelności, a zatem w sposób należyty wykazał istnienie i zasadność zobowiązania objętego żądaniem pozwu. Powołał, że w stosunku do dowodów wskazanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którego niniejsza sprawa jest kontynuacją, nie zgłoszono zmiany podstawy prawnej, na której Powód opiera zasadność dochodzonej przez siebie wierzytelności, a zatem nie można również uznać, że w przedmiotowej sprawie doszło do niedopuszczalnej przedmiotowej zmiany powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie trzeba wskazać, że zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.2013.654) w niniejszej sprawie, która została wszczęta w dniu 25 kwietnia 2013 r. /k. 2/ i nie została zakończona do dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. do dnia 7 lipca 2013 r., mają zastosowanie przepisy dotychczasowe, a zatem także art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 lipca 2013 r. Artykuł 505³⁷ § 1 k.p.c. określał czynności w sądzie właściwym do rozpoznania sprawy przekazanej z elektronicznego postępowania upominawczego. Przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 lipca 2013 r. stanowił, że po przekazaniu sprawy przewodniczący wzywał powoda do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu, w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana, w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych powinno następować pod rygorem umorzenia postępowania. Natomiast wezwanie do "uzupełnienia pozwu" nie było związane z brakami formalnymi, lecz innymi jego wymogami i nie dotyczył ich rygor umorzenia postępowania.

W sprawie powód uzupełnił braki formalne i uzupełnił pozew poprzez złożenie go na urzędowym formularzu. Problem w sprawie dotyczy czy Sąd Rejonowy jak uczynił to był uprawniony do umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. po stwierdzeniu rozbieżności zapisu w rubryce 10.1.1. złożonego pozwu na urzędowym formularzu /k. 23v/ z załącznikiem, jaki dołączył do pozwu powód w postaci umowy zawartej z pozwaną /k. 24/. W rubryce tej powód wskazał inną umowę niż umowa na podstawie, której dochodzi roszczeń w sprawie. Uznając tym samym, że także nieścisłości, w zasadzie rozbieżności, w zakresie uzupełnienia pozwu mogą być podstawą do umorzenia postępowania. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu postanowienia wskazując na przepis art. 128 § 1 k.p.c. przyjął konsekwentnie i stanął na stanowisku, że powód nie uzupełnił braków formalnych pozwu.

Zdaniem Sądu Okręgowego stanowisko Sądu Rejonowego jest błędne. Przepis art. 505³⁷ § 1 k.p.c. rozróżniał, bowiem dwie sytuacje. W zakresie braków formalnych pozwu i dotyczyły one np. złożenia pełnomocnictwa i co zaznaczyć należy pełnomocnictwa obejmującego chwilę złożenia pozwu w postępowaniu elektronicznym, ewentualnie złożenia pozwu z wymogami dla tego pisma procesowego. Rygorem ich nieuzupełnienia było umorzenie postępowania w sprawie. Natomiast dalsze zobowiązanie do uzupełnienia pozwu i nie może być obwarowane rygorem umorzenia postępowania. Należy przyjąć, że istotne jest uzupełnienie, co najmniej braków formalnych pozwu, gdyż w tym przypadku postępowanie nie zostanie umorzony i sprawie powinien zostać nadany bieg, z ewentualnie negatywnymi konsekwencjami dla powoda, który nie "uzupełnił pozwu" odpowiednio do wymogów obowiązujących w określonym postępowaniu. /por. Komentarz do art. 505³⁷ k.p.c. D. Zawistowskiego stan na 2013.03.01 zbiór LEX 2013/. Zauważyć należy, że składając zażalenie skarżący widząc popełniony błąd wyjaśnił jednoznacznie, na jakiej podstawie domaga się uwzględnienia zgłoszonego roszczenia. Nadto wskazał, że stosunek prawny będący podstawą roszczenia nie uległ zmianie /por. k. 48-49 uzasadnienia zażalenia/. Dlatego mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy był uprawniony do podjęcia decyzji w trybie art. 395 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnionym było ze strony Sądu Rejonowego stosowanie takiego formalizmu procesowego przy ocenie zaistniałego ze strony powoda uchybienia w szczególności zastosowania rygoru umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Dlatego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

Niniejsze postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, w rozumieniu art. 108 § 1 zdanie 1 k.p.c., który stanowi, że Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (por. Komentarz do art. 108 kodeksu postępowania cywilnego, pod red. A. Jakubeckiego LEX/El.2014). Orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie są wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (por. uchwała SN z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999/5/87, uchwała SN z dnia 6 października 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001/1/1, postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2006 r., II CNP 31/05, OSNC 2006/4/77). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (tak w postanowieniu SN z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96 OSNC 1997/3/31). Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wnioski, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpadkowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania. Takim też wпадkowym orzeczeniem jest niniejsze postanowienie. Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji tego postanowienia byłoby przedwczesne w świetle art. 108 k.p.c. Odnosząc się do żądania skarżącego o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, należy wskazać, że zgodnie z art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Niniejsze postanowienie nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie i orzekanie o kosztach w tym postanowieniu byłoby przedwczesne.

/SSO G. W./